

"Semienka viery"

február 2001

Ako väčšina z vás vie, početné zázraky sa udiali mnohými predmetami z Garabandálu, z ktorých nie najposlednejšie sú ihličia z borovíc, ktoré sú rozostlané na zemi v okolí lesíka. Rozlišní ľudia každý rok zoberú takéto ihličie v nádeji na zázrak v súvislosti s prítomnosťou Panny Márie, aby tiež slúžili ako pripomienkovej návštevy. Možnože posolstvo v "ihličí" má tak rozšíriť jej posolstvo po svete, ako je ihličie roztrúsené po zemi v lese.

Z týchto semienok vyrastie rodina silných, statných stromov siahajúcich do neba, ktoré, zdá sa, prežijú

najväčšie búrky, -ohýbajúc sa, ale nikdy sa nezlomia pri meniacich sa vetroch.

Takéto je aj pozadie pre našu ďalšiu, opravdivú príhodu, ktorá sa začala pred mnohými rokmi, v roku 1977. Je v nej matka, ktorá mala veľmi kritické tehotenstvo. Obávala sa toho najhoršieho. Mala vlastne dvojčiky a musela byť v posteli ešte vo včasnom tehotenstve. Jej príhoda svedčí o jej viere, a ešte viac o viere jej matky v borovicové ihličie, ktoré dostala z Garabandálu. Z tohto ihličia (dve ihličky) vyšiel nie jeden, ale niekoľko zázrakov. Toto je udalosť...

* * *

Sharon H.,

Dlhú dobu som sa veľmi zdráhala toto napísať, lebo keď to hovorím známym, počúvajú môj príbeh a potom "obracajú" oči a neveria. Chcem však poslať posolstvo vd'aky a povzbudiť iných k добрote Panny Márie, ako sa to stalo aj mne a mojim dojičkám.

V roku 1977, keď som bola v dievčenskom veku, pracovala som pre jednu veľmi bohatú rodinu v Manchesteri (Massachusetts). Starala som sa o ich starnúcu matku. Moja mama tam pracovala už nejaký čas.

Dcéra rodiny, Elizabeth McNair, zvykla navštevovať rozličné miesta po svete a raz sa stalo, že spomenula mojej mame návštevu Garabandálu. Vyšlo najavo, že Elizabeth bola známou jednou zo štyroch vizionárok, ktorou, myslím, bola **Mari Loli**. Pri jednej príležitosti Elizabeth vlastne priniesla Mari domov na návštevu. Pamätám si ako som sa svojou lámanou španielčinou pýtala Mari, či nie je prechladená.

Pokračovali v rozprave o udalostiach z [Garabandálu](#) spred 15. rokov. Ako "nástnička" (medzi 13-19) som sa obyčajne nezaujímal o to, čo zaujímal dospelých a rodičov, a tak som to všetko pustila z hlavy a takmer som na všetko zabudla. Ale moja matka nezabudla. V deň návštevy Mari Loli moja mama dostala malý igelitový sáčok s ihličím z hájika stromov a bola tam aj zázračná história Garabandálu.

Čas plynul a v roku 1997 som otehotnela a zistilo sa, že mám vysoko rizikové tehotenstvo a mám dvojčiky. Veľmi skoro mi bolo nariadené ležať v úplnom pokoji v posteli. V jednom momente môjho tehotenstva som začala krváčať a spanikovala som, lebo som sa samozrejme obávala toho najhoršieho. Ale moja mama nikdy

nezapochybovala vo viere. Dala mi svoj malý sáčok borovicovým ihličm a ja som ho kládla na svoje napuchnuté brucho každý deň niekoľko krát. Nakoniec som vždy každú noc usnula s nimi v rue pod podhlavníkom.

Situácia sa zhoršovala a tak ma hospitalizovali už po 23 týždňoch (takmer 6 mesiacoch) môjho tehotenstva. Bola som iba 5 dní v nemocnici, keď som dostala infekciu, ktorá ohrozovala môj pôrod a tak dvojčičky museli byť porodené prv, než sa očakávalo (4 mesiace skôr), cisárskym rezom.

Pri ich pôrode bolo niekoľko komplikácií, predovšetkým s ich váhou. Nemohla som ich vidieť, až tri dni neskôr. Pri ich pôrode mi bolo povedané, že dieťa, najmä s predčasným pôrodom, nemá veľkú šancu na prežitie ak váži menej než 500 gramov. Preto pravdepodobne nebude dané na žiadne zariadenie na prežitie.

Mala som dve dievčatká, Katarínu a Grace. Zatiaľ čo Katarína vážila 520 gramov, Grace vážila ešte menej, len 485 gramov, keď sa narodila. Keby nebola zo seba vydala silný (hoci útlý) rev, keď ju podvihli, neboli by sa ňou zaoberali, - dnes by tu nebola. Predsa dali ju hneď do inkubátora, - napriek jej váhe.

Deti mali vpadnuté pľúca, krvácanie v mozgu a bolo treba vykonať operáciu srdca. Ich cesta k zotaveniu a k plnému vývoju bola dlhá, namáhavá a pre mňa srdcovúca, keď som sa na to mala pozeráť. Ale moja matka, vo svojej viere, napriek všetkému bola presvedčená, že všetko bude dobre. Počas každej

nočnej návštevy v nemocnici som priniesla jej borovicové ihličie so sebou, kládla som ich na hlavičku každého útleho dievčatka a modlila som sa za dravie každej osobitne.

Jednú noc však som prišla domov a nemohla som najst' ihličky z tých borovíc. Pamätala som, že som ich položila na vrch jedného z tých inkubátorov a nemala som žiadnu pochybnosť, že som ich nevzala. Hľadala som všade vo svojom dome, ba i v kapsách šiat, čo som mala v nemocnici.

Bola som veľmi zdesená, lebo som verila, že prítomnosť týchto ihličiek ponúkala prísľub pre moje dvojčičky. A tak som volala svojej matke v nádeji, že dostala viac borovicových ihličiek, ale nemala viac. Volala som potom do nemocnice a žiadala som ich, aby ich hľadali, ale ani oni ich nemohli najst'. Na moment som rmyslela, že pracovníci nemocnice ich vzali so špinavou bielizňou.

Nakoniec som si sadla na koniec svojej postele strácajúc všetku nádej. Posledný krát som siahla do svojich vrecák, obávajúc sa najhoršieho, - a hľa tu sú!! Vedela som naisto, že predtým v tých vreckách neboli, a predsa, hľa tu sú v mojich rukách!

Vjednom momente ich útrap Katarína krvácala na mozgu a tak som zavolala kaplána, aby jej udelil pomazanie chorých. Krátko po jeho návšteve som si všimla zvláštnu bielu plochu na jej útlej hlavičke. Lekári mi povedali, že to je tkanivová anomália, - ale ja som vedela lepšie. Tak ako som to očakávala, krv sa sama rozpustila, ako sa to zistilo následnými skúškami ultrazvukom. Jej vlasy sa na tom mieste stali platinovo žlté a sú také dodnes.

Obidve dievčatá strávili ďalších 5 mesiacov v blízkyh nemocniciach a nakoniec prišli domov na Veľkú Noc 1998.

Neprestávam na nich prikladať, čo zostalo (asi dve polovičky) z borovicového ihličia, každú noc, modliac sa za ich ďalšie uzdravenie a zmocnenie.

A ako je to z následkami ich krížovej cesty? Gracia má jemnú jazvu po pruhu a nosí okuliare pre krátkozrakosť jedného oka. A Katarína má dosť veľkú jazvu z operácie srdca. Ale okrem toho, obe sú zdravé a šťastné a majú tri roky, svet sa na ne usmieva a sedia na vrchole dúhy.

Technici a lekári, ktorí sa o ne starali a aj naďalej sa o ne starajú mi hovoria, že tie dve "mikro-predčasné" sú mimoriadne. To som však už vedela.

Aja som naveky vd'ačná všetkým, ktorí sa za nich modlili (a boli ich celé legióny!!), za všetky požehnania, ktoré im boli

udelené a za borovicové ihličie, ktoré moja mama uschovala.

Pripájam ich fotografie, aby ste videli, aké sú pre mňa ohromné!!

V úprimnosti
Sharon H.

The Workers of Our Lady
www.ourlady.ca **Canada**